

OHNISKO

Počítame s vami...

marec – apríl 2018

SLOVO KAZATEĽA
Koniec?

SVEDECTVO
Čo si púšťam do života

ROZHOVOR
Živé partnerstvo potrebuje komunikáciu

Téma
Ježišovo „MUSÍM“

KONIEC?

Ked' Ježiš okúsil ocot, povedal: Je dokonané! Naklonil hlavu a odovzdal ducha. (Jn 19,30)

Všetko má svoj koniec. V poslednom čase si to uvedomujem vari častejšie ako v minulosti. Končia sa pekné veci, ale vďaka Bohu, končia sa aj nepríjemnosti. Končí sa výlet, končí sa ťažký deň v práci. Končí sa rozhovor s milou osobou, končí sa i nepríjemný dialóg s niekým, kto ma „nemusi“. Končí sa odpočinok, končí sa ťažká práca. Končí sa aktívny život, skončí sa tiež odpočinok na dôchodku. Pokiaľ sa nestane čosi zvláštne a nevznesiem sa do neba vo víchrici ako Eliáš (2Krľ 2,11), skončí sa môj život smrťou. Telesné funkcie ustanú, hmota tela sa rozpadne. Koniec... Koniec?

Boh, Hospodin, ktorého uctieame, zostúpil na svet v Ježišovi. Prežil nedlhý život. Aj Jeho život sa priblížil ku koncu. Na križi vykrikol: „Je dokonané!“ (gr. *tetélesthai*), čomu sa tiež dá rozumieť „už to skončilo“. V kontexte pašiových udalostí, vyčerpávajúceho slovného i telesného ponížovania Krista, v kontexte ubližovania a telesného zraňovania by som mal sklon porozumieť výkriku ako prejavu rezignovanej spokojnosti.

Lenže v skutočnosti to bolo o niečom celkom inom. Náš Pán tým vtedy nevyjadril nijakú

úlavu, že opotrebované telo a duch budú mať konečne svoj vytúžený pokoj. Povedal niečo, čo malo obrovský význam a spásny dosah pre nás všetkých. Vyjadril jasné vedomie, že Jeho dielo bolo dokončené a všetok Boží zámer dosiahol svoj vrchol. Naplnilo sa to, čo už skôr vyjadril v modlitbe Jn 17, 4: „Ja som ťa oslávil na zemi tým, že som dokonal dielo, ktoré si mi dal vykonať.“

Ježiš, Boží Syn, dokonál svoje dielo na zemi. Smrť a utrpenie budú existovať na tejto zemi až do Jeho návratu. Kresťania museli už od prvého storočia prežívať prenasledovania v Rímskej ríši, boli svedkami pádu Jeruzalema v roku 70 a znesvätenia chrámu v tom istom roku. Potom sa celé kresťanské dejiny stali prebiehajúcim bojom za presadenie dobra a čistoty proti prevahe zla a špiny rozličného druhu.

Tu som, tu sa nachádzam. Aj ty, čitateľ. Dôjdeme na koniec. Koniec? Po Veľkom piatku prišla slávna Nedeľa vzkriesenia! Nový začiatok. Haleluja!

Pavel Procházka

TRI SLOVÁ

Existujú rôzne (myšlienkové) hry, pri ktorých sa človek musí obmedziť len na niekoľko vecí, ako napr.: Ktoré tri veci by ste si nevyhnutne vzali so sebou na opustený ostrov? Čo by ste zbalili za 10 minút, keby ste museli evakuovať svoj byt? Takéto myšlienkové pokusy nás vedú k tomu, aby sme pochopili, že nie všetky veci sú rovnako dôležité. Taktiež nás stavajú pred riziko voľby. Keby sme si na ostrov mohli vybrať desať vecí, nejak by to predsa ešte šlo, ale len tri? Stanovenie priorít je naozaj ťažké.

Keď sa má človek dohodnúť na prioritách spoločne s ostatnými v skupine, je to ešte ťažšie. Samozrejme, existujú jednoduché metódy: po procese brainstormingu (*„zobierania“ množstva nápadov – pozn. prekl.*), počas ktorého sú zaznamenané mnohé myšlienky, môže každý lipnúť na 3 bodoch pri témach, ktoré sú preňho najdôležitejšie. Ale aj tak je napínavé, keď sa potom o výsledku rozprúdi debata. Môžeme sa pýtať: „Kto pri tejto téme uviedol dané body a prečo?“ – „Ja som asi jediná, ktorá som tu uviedla daný bod, ale je to pre mňa veľmi dôležité, lebo...“

Môžete to raz vyskúšať počas zborového večera alebo v skupinke: Ktoré tri slová sú pre Vás dôležité, keď myslíte na budúcnosť svojho zboru? Pouvažujte na chvíľu!

Vďaka modernej technológii sa môže výsledok premietnuť do grafickej podoby, v ktorej sa často spomínané slová znázornia väčším písmom. Prednášavnom som dostal nasledujúci obrazec, pozostávajúci z troch slov modlitby každého člena komisie s názvom „Na ceste do budúcnosti“ (Commission on a Way Forward), ktorá v máji predloží Biskupskej rade návrhy, ako môže cirkev spoločne s kontroverznou témou homosexuality vykročiť do budúcnosti.

Bol to pre mňa zápas, vybrať len tri slová, ktoré by som vzťahol na budúcnosť cirkvi. Tu sú: Kristus – evanjelium – vzťahy.

biskup Patrick Streiff
(preklad: M. Kušiaková)

Miloval Božie dielo a mal rád ľudí

Spomienka na brata kazateľa Josefa Poláka (29. 6. 1908 – 18. 12. 1987)

Pamätajte na tých, čo vás viedli a hlásali vám Božie slovo. Dobre si všimajte, aký bol koniec ich života a spôsob života a napodobňujte ich vieru. (Heb 13,7)

18. decembra uplynulo 30 rokov od odvolania brata kazateľa Josefa Poláka do večnosti. V Evanjelickej cirkvi metodistickej slúžil od roku 1930. Rok 2017 bol zároveň 70. výročím jeho ordinácie na staršieho v Evanjelickej cirkvi metodistickej.

Do zboru v Bratislave bol ustanovený po predchádzajúcej službe v Ostrave 26. 10. 1951 a tu slúžil až do odchodu na odpočinok, do roku 1981. Jeho duchovenská služba v Bratislave musela byť flexibilná, so zmyslom pre improvizáciu. Evanjelizácia mimo múrov modlitebne bola nemožná. Pozvať ľudí na bohoslužby tiež nebolo jednoduché, keďže vládol strach a veriacim bol život znepríjemňovaný rôznymi obmedzovaniami; deti veriacich sa nemohli dostať na školy, niektoré zamestnania boli pre veriacich nedostupné, veriaci v spoločnosti boli zosmiešňovaní a pod. Naša cirkev bola počas druhej svetovej vojny zakázaná, členovia odišli do iných cirkví alebo sa vysťahovali. Je obdivuhodné, že práca na Slovensku prežila socializmus a že naši bratia a sestry zostali verní napriek malosti a slabosti zborov. Pán sa oslávil a potvrdilo sa slovo, ktoré dostal apoštol Pavol: „Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti. Preto sa budem najradšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila.“ (2Kor 12,9)

Brat Josef Polák študoval na Biblickej škole v St. Chrischone, vo Švajčiarsku. Keď som sa s ním o tejto skúsenosti rozprával, povedal mi, že tu sa naučil teológiu, tak ako aj praktické činnosti. Takto si ho Pán cirkvi pripravil na budúcu službu v podmienkach, ktoré mali nastať po komunistickom prevrate v roku 1948. Duchovní museli byť často aj veľmi praktickí ľudia, najmä vedomosti z oblasti údržby cirkevných

objektov sa zišli; kazatelia museli neraz robiť murárske, inštalátorske, pokrývačské a iné práce. Finančných prostriedkov bolo veľmi málo. Cirkevný dom na Panenskej ulici mal bytové aj nebytové priestory, ale cirkev z toho mala viac problémov ako osohu. V čase pôsobenia brata Poláka bol obývaný prevažne ľuďmi, ktorých tam nastrohovali štátni úradníci. Nebolo to s nimi vždy jednoduché... Obchodné priestory domu i priestory suterénu prideliť štát organizáciám za nájomné, ktoré bolo nízke a nepokrývalo náklady na údržbu. Vďaka patrí bratovi Polákovi za to, že pre nás, ďalšiu generáciu, priestory udržal a mohli sme v práci pokračovať, na Božiu slávu.

Na Slovensku bola vtedy práca našej cirkvi slabá. Miesta, kde sa vykonávala pastoračná a kazateľská služba, boli obsluhované neordinovanými laikmi. Z tohto dôvodu býval brat Polák na cestách po Slovensku na rôznych miestach, kde sme mali členov rozptýlených v rôznych obciach (Sereď, Senec, Levice, Sklené, Jenkovec, Svätuš, Vysoká nad Uhom a inde). Na cestách ho sprevádzali bratia (často na to spomína brat Michal Tagaj zo Sereďe).

Taktiež pravidelne cestoval do Prahy na zasadnutia Cirkevnej rady, ktorej bol členom po dlhé roky. Na Slovensku zastupoval našu cirkev pred štátnymi úradmi. Mal na to charizmu. Pamätám si, keď ma predstavoval na ministerstve kultúry p. Kmeťovi, povereníkovi pre cirkevné záležitosti. Tento mocný muž komunistického režimu prejavoval bratovi Polákovi neskrývanú

úctu a uznanie.

Služba brata Poláka v ťažkých časoch hegemonie komunistickej strany si zaslúži naše uznanie. Bol to muž, ktorý prevzal zbor v Bratislave a zodpovednosť za prácu na Slovensku v ťažkých päťdesiatych rokoch 20. storočia. Bol odovzdaný svojmu povolaniu, miloval Božie dielo a mal rád ľudí. Hľadal spôsoby, ako im pomôcť, niekedy aj na úkor vlastného pohodlia a priestoru fary pre vlastnú rodinu. Syn

K osemdesiatke brata Michala Tagaja

Verný nasledovník Pána Ježiša, starostlivý a pracovitý člen seredského zboru a mnohoročná podpora vo vedení Evanjelickej cirkvi metodistickej na Slovensku. To by bola moja najstručnejšia charakteristika stále mladého osemdesiatnika brata Michala Tagaja (*6. 4. 1938).

K tomu by som rád pridal niekoľko osobne odpozorovaných a i s Tebou prežitých vecí. Pred desiatimi rokmi sme Ti, brat Michal, zaželeli v Ohnisku spolu s vtedajším bratom superintendentom Róbertom Zacharom, aby Ti Pán žehnal do toho ďalšieho času, ktorý má pre Teba pripravený. Tak sa aj stalo. Pán mal pre Teba veľa práce a to sa stalo pre Teba požehnaním aj v uplynulých desiatich rokoch. Či už je to doma na záhrade, či pri údržbe domu alebo – a najmä – v zbore, kde si vykonával duchovné i manuálne činnosti, vždy si bol príkladom pracovitosti, dôslednosti a človekom, na ktorom sa dalo prečítať, že nežije sám pre seba. Príklad Pána Ježiša a Jeho panstva sa dali odpozorovať. V čase pohody i v ťažších chvíľach pobytu v nemocnici alebo v iných ťažkostiach si nebol zúfalý. Očakával si nové ráno, nový deň a vedel si, že je ešte veľa pred Tebou, čo čaká. Mal si v sebe radosť, ktorú si vedel aj vyspievať. Nikdy si neprepadal malomyselnosti ani nijakej forme pesimizmu. Vedel si dobre, čo to znamená, keď spievame: „Ježiš, Ty máš meno najkrajšie, Ježiš, počuješ moje volanie, ó, Ježiš, zdvihneš ma vždy, keď upadnem, v Tvojej sile verný ostanem.“

Pavel a dcéry Bohuvera a Luběna by o tom iste povedali svoje. No rodine to neprekážalo, naopak, všetci členovia rodiny radi prinášali osobné obete a ostali vernými nasledovníkmi Pána Ježiša. Aj zbor na Panenskej žije a teší sa mnohým Božím požehnaniam. Brat Polák by sa z toho dozaista tešil!

Pavel Procházka

Drahý brat Michal, hodiny života sa krúčia dookola a skoro Ti budú tikať deväťdesiatu dekádu života. My nevieme odhadnúť, čo Ťa čaká. Ale vševediaci Pán, Hospodin, vie. Vek osemdesiat rokov bol významným pre niektoré biblické postavy. Mojžiš mal osemdesiat rokov, keď s osemdesiatročným Áronom hovorili s faraónom (Ex 7,7). Barzillaj mal osemdesiat rokov a zaopatroval kráľa za jeho pobytu v Machanajime (2Sam 19,33). Pre niektorých ľudí mal pripravenú veľmi zodpovednú prácu ešte aj v oveľa vyššom veku! Abrahám mal deväťdesiatdeväť rokov, podľa tela už nemal nádej na budúcnosť. Ale zasiahol Hospodin, zjavil sa mu a dal mu silu znova chodiť pred Jeho svätou tvárou (Gn 17).

Brat Michal, v mene svojom i v mene všetkých, ktorí si Ťa vážia a majú Ťa radi, by som Ti chcel popriať slovami žalmistu; aby bola Tvoja duša stále naplnená vďačnosťou za všetky Božie dobrodenia, za odpustenie i uzdravenie, za vyslobodenie života zo záhuby. On „Ťa kornuje milosťou a zľutovaním, sýti tvoje ústa dobrým, takže sa obnovuje tvoja mladosť ako orol“ (Ž 103,4b-5).

Pavel Procházka

JEŽIŠOVO „MUSÍM“

My ľudia v živote občas hovoríme: „Nič nemusím. Musím len zomrieť.“ V tomto kontexte je zaujímavé čítať niektoré oddiely evanjelií, kde sám Ježiš o sebe hovorí, že niečo „musí“. Priebeh dejín spásy má svoje vnútorné zákonitosti. Tieto zaujímavé a pre nás paradoxné zákonitosti Nový zákon vystihuje okrem iného veľmi zvláštnym obrazom. Totiž práve tým, že **Ježiš niečo „musí“**, napr. Mk 8,31, Lk 24,26-27.44-47 a ďalšie texty. Ako tomu máme rozumieť? Rozumieme tomu, ale ako si vysvetľujeme toto Ježišovo „musím“?

Ježiš „musí“ – **prečo?** Kto to povedal? Kto to určil? Je to niekde vo hviezdach, že „musí“? Ako v gréckej tragédii? Podľa môjho názoru je ešte ďalší význam slova „musím“. V zmysle – **niet inej možnosti**. Neexistuje už iná možnosť. Boh už inak nevie človeka zachrániť. Skúšal to rôznymi spôsobmi. Vždy to narazilo na ľudskú neposlušnosť. Skúšal to dlho, trpezlivo. Stáročia. Nič. Človek si nedá povedať, aby Boha poslúchal.

Zostáva už len jediná cesta, ako zachrániť človeka. Boh v tele, Kristus, musí veľa trpieť, musí sa obetovať za ľudské viny. Iný spôsob záchrany človeka už neexistuje, ostatné pokusy boli vyčerpané. Musí to byť. Nie preto,

že by snád náš Boh bol krvilačný necitlivec, ale **práve preto, že je Láska.**

Ešte jeden oddiel pripomína Ježišovo „musím“. A to, keď bol ešte pubescent a stratil sa rodičom. Máriino rozhorčenie nad touto situáciou je pre nás znamením, že naša viera môže mať ľudský rozmer. My kresťania sa totiž môžeme s Bohom hádať. Môžeme sa na Boha hnevať, klásť Mu neprijemné otázky a nariekať nahlas vo svojom sklamaní. Nič nemusíme potláčať. Kresťanská viera je jedinečná v tom, že nemusíme hrať žiadne divadlo. Ježiš to chápe, má však pre svoje neobvyklé správanie vysvetlenie: „Musel som byť tam, kde ide o veci môjho Otca. Milá maminka, musel som poslúchnuť Pána Boha a nie vás.“ Mária to nechápe, ale rešpektuje. Mária sa na svojho syna hnevala, ale rešpektovala jeho slobodu. Nechala ho ísť vlastnou cestou. Jeho slová uchovávala vo svojom srdci. A dobre urobila. Po Jeho vzkriesení to všetko dalo dobrý zmysel. Túto nádej si uchovajme a nechajme Boha konať! On vie, čo robí, a raz sa ukáže, aké to bolo všetko dobré.

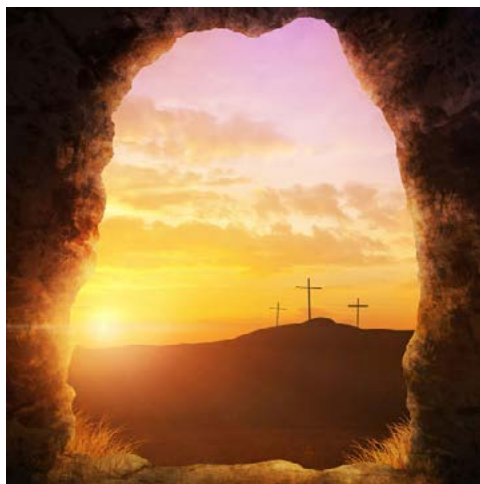
Filip Jandovský

Autor je kazateľom ECM v Plzni.

Priebeh dejín spásy má svoje vnútorné zákonitosti, ktoré Nový zákon vystihuje veľmi zvláštnym obratom. Totiž že Ježiš niečo „musí“. Ako rozumejú tomuto „musí“ absolventi kurzu pre laikov modulu A?

Najdôležitejší argument, že Ježiš musí byť Boh, je, že ak by nebol Boh, Jeho smrť by nepostačovala na splatenie dlhu za hriechy celého sveta (1Jn 2,2). Jedine Boh mohol zaplatiť tento nekonečný dlh. Jedine Boh mohol vziať hriechy celého sveta (2Kor 5,21), zomrieť a byť vzkriesený – a tak zvíťaziť nad hriechom a nad smrťou. Ak by Ježiš nepoužil „musím“, nebolo by v ňom naplnenia proroctiev, ktoré o ňom hovorili. Boží plán spásy a záchrany by bol márnym a zbytočným.

Ivan Lukáč

V slove „musí“ sa skrýva oveľa viac. Skrýva sa v ňom celá história izraelského národa, skrývajú sa v ňom všetky príbehy Starého zákona, putovanie Židov po púšti. Slovo „musí“ znamená opakovanú neveru, neveru židovského národa, ale aj našu. V slovku *musieť* je bolesť, utrpenie, ale i svetlo, nádej, pravda, život a láska. Veľká, bezpodmienečná láska nášho milovaného Otca, ktorý miloval nielen svojho Syna, ale aj nás. V slove *musieť* je i dokonalosť, dokonalosť veľkého Božieho plánu s našimi životmi. Znamená naplnenie, ale i plnosť. Predovšetkým však veľkú Božiu milosť, milosť prístupu k nášmu milovanému Otcovi skrze obeť Ježiša Krista. V slove *musieť* sa skrýva aj veľká výzva pre náš kresťanský život, aby sme ho žili autenticky, poctivo, férovo a pravdivo, pretože Boh je Láska. Láska teda nie je fráza, ani obyčajné slovo, ale Život.

Jolana Kružíková

Pán Ježiš pripravoval učeníkov na svoju smrť. Musel počúvať aj „hrdinské“ vyznania Petra a učeníkov, že Ho nikdy nezaprú, neopustia! Pán Ježiš bol človek aj Boh, preto prosí o silu v Getsemanskej záhrade. Prosí učeníkov, aby s Ním bdeli v ťažkom zápase, rozhodovaní; doľahla na Neho hrôza, úzkosť, Jeho duša bola smutná až na smrť... Dokonca Ho posilňoval anjel z neba. Ježišovo „musím“ sa akoby zmenilo na „chcem“, keď myslí v Getsemane na Božiu vôľu, keď myslí na NÁS. Stal sa mužom bolesti, opovrhnutým a opusteným, ktorý musel zobrať na seba naše hriechy, choroby, aby nás mohol vykúpiť a odpustiť nám hriechy (Iz 53). Nie je iné meno, v ktorom môžeme byť spasení – a preto v Jeho mene MUSÍ byť kázané pokánie na odpustenie hriechov všetkým národom (Lk 24,47).

Milena Belková

Niekedy je pre mňa, tak ako pre učeníkov ťažké chápať veci, ktoré Pán Ježiš hovorí vo svojom Slove. Vysvetľoval im, že je služobníkom a že musí trpieť (Mk 8,31). Učeníci ťažko chápali, že ten, ktorého majú radi, bude musieť tak trpieť. Satan sa snažil Pána Ježiša zastaviť aj ústami Petra. Mňa vždy posilní Slovo, keď sa Pán Ježiš dobrovoľne vydáva na smrť a v Getsemanskej záhrade hovorí Petrovi, hoci Jeho duša bola smutná až na smrť: Keby som prosil svojho Otca, poslal by mi na pomoc 12 plukov anjelov... (Mt 26,53) My veríme s pomocou Božieho Ducha Svätého v to Písmo, ktoré je napísané o Ježišovi. On dokonal vykúpenie a naplnil Písmo.

Elena Tagajová

Význam slova „musím“ si často spájame s nedobrovoľným činom, s určitým tlakom a prinútením, s vynúteným súhlasom... *Musel* teda Ježiš zomrieť? Nemohol všemohúci Boh „vymyslieť“ niečo iné na záchranu ľudí? Niečo bez takej drahej krvi? Nemohol. Dôvody už rozpisali moji kolegovia vo svojich príspevkoch a ja to vnímam rovnako. *Musel* Ježiš prijať túto cestu? Bol prinútený Bohom, svojím Otcom? Mohol sa vyhnúť tejto ceste? Asi mohol. Ale neurobil tak. Žil v nenarušenom spoločenstve s Otcom, Bohom, v najhlbšej poslušnosti Jeho vôli. Žil život na slávu Božiu. On, ktorý podľa evanjelií podliehal všetkým normálnym telesným obmedzeniam, únave, hladu; prežíval radosť, strach, smútok, rozhorčenie a v posledných hodinách svojho života i intenzívnu agóniu duše a tela, *MUSEL* zomrieť. Nie preto, lebo Ho k tomu Otec prinútil, ale preto, lebo chcel. Chcel naplniť Otcovu vôľu, lebo bol s ňou stotožnený. Takže slovo „musím“ vnímam nie ako rozkaz, nátlak... ale skôr viac vo význame ako „nevyhnutnosť“, potrebu, rozhodnutie urobiť to, čo je správne, nech to stojí čokoľvek. Kvôli nám, pre nás. Z lásky ako skutok dokonalej lásky. Tak dako vnímam aj Ježišov zápas na Olivovom vrchu. Ako, čomu a prečo MUSÍME zomrieť my?

Ingrid Hrubá

Živé partnerstvo potrebuje komunikáciu

Brat Štefan Rendoš navštívil v dňoch 6. – 13. februára 2018 partnerský zbor Michaloviec v USA. Opýtali sme sa ho na jeho dojmy z návštevy.

Aký veľký je váš partnerský zbor?

Náš partnerský zbor (Living Word UMC, Wil-wood, MO) má asi 600 členov. Je to živý, rastúci a misijné zameraný zbor.

Koľko tam mali v nedeľu bohoslužieb?

V nedeľu mávajú v zbore dvojce bohoslužieb. Prvé sú tradičné – kazateľ slúži v talári, čítajú sa liturgické texty a pod., druhé sú moderné – zaznievajú tam moderné chvály, kazateľ používa dosť neformálny prístup. Jedny i druhé bohoslužby trvajú asi hodinu. Zaujímavosťou je, že v zbore je vysluhovaná Večera Pánova každú nedeľu, čím mi tak trochu vložili „chrobáka do hlavy“.

Mal si možnosť vidieť i nejakú službu zboru okrem bohoslužieb?/Aké aktivity má tento zbor?

Zbor vo vlastných priestoroch prevádzkuje škôlku, ktorú navštevuje zhruba 100 detí. Pracuje aj s mládežou. Mne sa podarilo navštíviť niekoľko miest, na ktorých zbor participuje: dobrovoľnícku prácu s deťmi v základnej škole (doučovanie detí); dobrovoľnícku službu v „Haven house“ – miesto, kde môžu prespávať ľudia, ktorí sa v St. Louis ocitli napr. pre operáciu svojho dieťaťa v nemocnici a nemajú dosť peňazí na hotel; dobrovoľnícku službu v „Circle of Concern“ – to je niečo také ako potravinová banka spojená s komplexnou službou chudobným ľuďom; „Equine – assisted therapy“ – je to služba mentálne i fyzicky postihnutým ľuďom pomocou „konskej terapie“. Zbor sa podieľa na množstve ďalších misijných projektov a cel-

kovo treba povedať, že väčšina členov zboru je zapojená do nejakej služby priamo v zbore alebo aj v rôznych misijných projektoch v okolí zboru, ale aj v zahraničí (okrem partnerstva s Michalovcami majú živé partnerstvo aj so zborom v Ghane).

Čo sa ti najviac páčilo na tvojej ceste?/Aký bol tvoj najväčší zážitok?

Pre mňa ako pre hokejového fanúšika bola najväčším zážitkom návšteva zápasu NHL. Ako milovník dobrého jedla som si vychutnal obed

v kvalitnej talianskej reštaurácii Zia's v talianskej štvrti „The Hill“. Ak sa niekedy ocitnete v okolí St. Louis, vrelo odporúčam.

Čo nebolo úplne podľa tvojho gusta?

Nechápal som a asi nikdy nepochopím, že tam vo februári, zhruba v rovnakom počasí ako u nás, väčšina ľudí pije nápoje zásadne s množstvom ľadu. Keby som to robil tak ako oni, zrejme by som skončil so zápalom pľúc. Ďalšou nepríjemnou vecou bolo cestovanie. Cestoval som dosť komplikovane: Mikrobusedom na letisko do Budapešti a potom letecky s 2 prestupmi až do St. Louis, celkovo cca 26 hodín cesty. Cestou domov to bolo podobné a po obidvoch cestách som bol úplne vyčerpaný.

Čo nové si sa naučil?

No, najväčšou výzvou pre mňa bolo, že som v nedeľu kázal na obidvoch bohoslužbách. Bolo to moje prvé kázanie po anglicky. Keďže v angličtine nie som dosť dobrý, trochu som sa bál (ale iba trochu ☺). Celé to nakoniec dopadlo nad očakávanie. Odozvy boli pozitívne, viacerí sa vyjadrili, že boli veľmi oslovení mojou kázňou. Ďakujem všetkým, ktorí sa za mňa modlili. Po kázni som cítil, že sa vo mne niečo zlomilo (v dobrom). Zrazu som si všimol, že strach a hanblivosť rozprávať v anglickom jazyku sú preč a pocítil som slobodu komunikovať. Ďalšou dobrou lekciou bola pre mňa samotná cesta a jej plánovanie, napr.: zháňanie letenky, vybavovanie potrebných dokumentov (vybavovanie stratenej letenky na londýnskom letisku ☺...) a pod. – všetko to boli pre mňa veľmi užitočné skúsenosti.

Čo by si odporučil iným zborom, ktoré majú partnerské zbory; čo robiť, aby partnerstvo ostalo živé?

No asi tú najzákladnejšiu vec – komunikovať. Tiež by som odporúčal, aby hľadali možnosti na vzájomné návštevy, kde by aj spoločne mohli slúžiť (tábory, koncerty a pod.). Všimol som si, že viacerí Američania prežili počas služby na Slovensku niečo veľmi špeciálne a hlboké s Bohom, čo ich „núti“ hľadať možnosti, aby

S bratom kazateľom Michaelom McIntyreom.

Slovensko navštívili opätovne a prehlbovali s nami kontakty. A podobne to platí aj o nás Slovákoch (vrátane mňa), ktorí (sme) mali možnosť navštíviť partnerský zbor v USA.

Za rozhovor ďakuje Lenka Procházková.

Nebojte sa! Moc Kristovho kríža a vzkriesenie sú väčšie ako hocikaké zlo, ktorého by sa človek mohol alebo musel báť. Lebo existuje Niekto, kto drží osudy tohto pomínutelného sveta, kto má v rukách kľúče od smrti a podsvetia, kto je Alfou i Omegou. A tento Niekto je

LÁSKA... je to Ježiš Kristus. Len On sa môže úplne zaručiť za slová „Nebojte sa!“.

Požehnané veľkonočné sviatky Vám žela redakčná rada Ohniska.

Rád objavujem, kým je Kristus

Rozhovor s Jakom Hamiltonom

Leto je úžasné obdobie... Okrem vysokých teplôt, úpalov, kopy hmyzu prináša aj iné radosti, napr. hudobné festivaly ako je CampFest. Uplynulý rok bol jeho headlinerom (hlavným účinkujúcim) Charles Jacob „Jake“ Hamilton (1979), rodák z Kalifornie, ktorý je worship lídrom (vedúcim chvál), spevákom a textárom. Spolupracuje s Jesus Culture a vydal niekoľko albumov. Spieva dynamické chvály s rockovým nádychom a silnými textami. Jake Hamilton je produktívny hudobník, v uplynulom období vydal niekoľko EP nosičov.

Čo je ich hlavnou myšlienkou?

Épecká sa snažia odovzdať príbeh o Kristovom tele, ktoré sa stáva tým, čím vždy malo byť.

Aká bola atmosféra na koncerte?

Cítil som veľký hlad po Bohu a ten je dôležitý pre jednotu, ako je napísané v Ev. Jána 17, 20. Sme veľmi rôznorodí, ale to nie je to dôležité. Ak je dôležitým Ježiš, vtedy sa všetko zmení.

Keď sa ti tak koncert páčil, plánuješ návrat na Slovensko?

Vidím, že niečo sa deje po celej Európe – Boh otvára hodnotový systém pre rodinu, mladí ľudia sa vo svojom vyjadrení viery stávajú autentickí. Učia sa, kým sú v Kristovi, nielen kým sú v rámci svojich cirkví. CampFest je manifestáciou toho, čo Boh robí po celej Európe. Jednota je kľúčom, rodina je kľúčom – s úctou kvitujeme svoje rozdiely, ale nepokúšame sa o to, aby sme boli rovnakí. V strednej Európe je niečo výnimočné. V USA je všetko „mladé“. Tu je mnoho histórie, na ktorej chce Boh stavať, čo chce pripomínať Európe. Bolo tu mnoho konfliktov, bojov, zmien, prepojení a Boh chce postaviť základy; posilniť to, na čom môžeme stáť povedzme ďalších 300 rokov. Máme niečo silné, čo nás spája: jednotu, rodinu – na tom si môžeme zakladať, byť „vlajkou“, znamením pre celú Európu.

Si hudobníkom, často účinkuješ... Zaujímá ťa aj miesto, príp. krajina, kde vystupuješ?

Áno, pokúšam sa spraviť si „domáce úlohy“. ☺ Na tejto ceste som aj s rodinou, ideme preskúmať miesta, ktoré som už kedysi navštívil, a k tomu aj nové, kde nás Boh chce vziať a kde môžem povzbudiť ľudí. Chcem byť spojený s príbehom krajiny – nemám záujem importovať západné kresťanstvo. Napr. vždy chcem ukončiť vystúpenie na koncerte tak, že každý spieva vo svojom vlastnom jazyku – v jazyku krajiny. Negatívom by bolo, keby sme skončili ako tí, ktorí importujú západnú formu kresťanstva, kdekoľvek idú. Ja to nechcem robiť. Chcem posilniť, povzbudiť zvuk kresťanstva, ktorý sa už na tom mieste nachádza. Ako pre človeka, ktorý môže kázať evanjelium na miestach, kde nežije, je to pre mňa pocta, je to privilégium – neberiem ho naľahko. Nemám záujem importovať samého seba. Naším cieľom je prebudiť, pozdvihnúť povedomie o Ježišovi, ktoré sa už na mieste, kde slúžime, nachádza. Podporiť to, čo Boh už v národe viditeľne robí.

Na rukách máš dve tetovačky. Čo znamenajú?

Na jednej je slovo prebudenie a na druhej reformácia. Tieto nápisy sú jadrom môjho systému viery (prebudenie je pre mestá a reformácia pre cirkev). Reformácia v cirkvi znamená, že cirkev by mala byť miestom, kde sa rodí kultúrna premena. Tú potom posúvame von, čím prebúdame mestá. Boh pôsobí premenu, reformáciu v cirkvi. Na objasnenie uvediem jeden základný praktický príklad v systéme viery: Ak v cirkvi budeme mať dobré manželstvá a svoje manželstvá budeme viesť správnym smerom, zvyšok sveta príde do cirkvi, aby si pozrel, ako to naozaj funguje. Prakticky by to znamenalo, že sa nám v cirkvi podarí minimalizovať rozvody, a to celosvetovo, priam

až anulovať rozvody. Ale ak my v cirkvi budeme mať problémy s manželstvami, za kým má svet prísť? Reformácia je to, keď sa staneme tým, čo kážeme, a tým sa pre svet otvorí cesta, lebo vidí zmenu. Reformácia – premena – následne prebudenie – nastane, keď národy budú prichádzať do Božieho domu. Reformácia prinesie svetu premenu – to je pre mňa prebudením. Zmena v národoch, ktorá spočíva v reformácii cirkvi.

Podme opäť k hudbe. Kto ovplyvnil tvoju hudbu?

Milujem hudbu. Z kresťanskej scény si veľmi vážim Nicole Nordman, mám rád jej „tajomné vyjadrovanie sa“, ktoré používa na svojich prvých cédečkách. DC Talk ma ovplyvnili, keď som vyrastal a budoval sa vo viere. POD sú síce veľmi tvrdí, ale ovplyvnili veľa ďalších kapiel. Delirious mali na mňa tiež veľký vplyv. Mám rád kapely, ktoré menili kultúrne normy. Milujem bluesovú hudbu a veľmi starý štýl, napr. Mississippi Freda McDowella, ktorý sedával na uliciach, zarábala si hudbou a po nedeliach kázal evanjelium v cirkvách a na rohoch ulíc. Takých hudobníkov bolo veľa. Jedným z výnimočných príkladov piesní, ktoré ovplyvnili spoločnosť, bola pieseň „Come as you are“ – *Príď taký, aký si*. Cirkev hovorí: Predtým, než prídeš, buď hotový – všetko maj na poriadku, v hlave jasno! S myšlienkou „príď taký, aký si“ mala prísť cirkev. Boh nás prijíma a volá nedokonalých, uprostred „procesu“. Nie v štýle „vstup, až keď budeš pripravený“.

Ktoré z tém, o ktorých spievaš, ktoré skladáš, sú pre teba najobľúbenejšie?

1. Poznanie Boha. Žijeme preto, aby sme objavovali, poznávali Boha v spojení s Ježišom Kristom. A ako nasledovník Ježiša Krista rád objavujem, kým Kristus je. 2. Rád pozývam ľudí, ktorí sú v „procesu“, do oslavy, chvály. Milujem vkladať do textov napätie, rozpor. Napríklad: Boh je Uzdraviteľ – ale ja ešte uzdravenie neprežívam. Boh je Bohom zaopatrenia – ale ja stále bojujem s platením účtov. Boh je Bohom obnovy – ale môj život je stále rozhádzaný. Milujem napätie, dualitu v procese. Boh je aj napriek nepriaznivej realite Bohom. Sme uprostred procesu a to najlepšie ešte len príde. Vo chválach ľudom sprostredkúvam pozvanie do niečoho väčšieho než sme my sami.

Na záver som Jakovi Hamiltonovi položil typickú metodistickú otázku, ktorú poslal Luboš Tagaj, člen redakčnej rady. Jake sa veľmi potešil, pretože John Wesley je jeho veľkým vzorom.

Svätosť a posvätenie. Čo to znamená pre tvoju kapelu?

Milujem denominácie, rôznorodosť, a práve pre tieto dôrazy aj metodizmus. Posvätenie je to, o čom rád píšem. Je to o procese nášho posvätenia, ktoré nikdy neskončí. Neverím, že v živote kresťana existuje konečná, že zrazu som už „hotový“. Apoštol Pavol hovorí o sebe, že je jedným z najhorších hriešnikov. Ale neplače nad tým, necíti preto zášť voči sebe, hovorí, že je mužom procesu. Stále mám v hlave kopu toho, čo poškvrňuje, ale pracujem na svojom posvätení. Mandátom kresťanstva je posvätenie. Farizeji sa pýtali: Kedy sa môžem rozviesť? – My sa pýtame: Ako ďaleko môžem so svojou priateľkou v intimnom živote zájsť? Kedy ide už o sex? Koľko toho môžem vypíť? Kedy je to už hriech? – Všetko sú to však hlúpe otázky. Kedy sa nám podarí priviesť do dnešnej generácie tie *správne otázky*? Bez akéhokoľvek legalizmu; bez nutnosti zákonníctva. Napr.: Ako môžem byť svätý? – Proces posvätenia pre mňa znamená *mať túžbu a ísť za jej naplnením*; aby som sa stal tým, kým ma Boh chce mať. Čo sa týka môjho života, nechcem žiť v kompromisoch. Krása posvätenia je skrytá. Znamená, že *idem*, som na tejto ceste a nič ma z nej neodvedie, pretože *túžim* po svätosti. Mnoho ľudí chce žiť radšej šťastný život ako svätý. Majú radi evanjelium potešenia, pretože chcú byť viac šťastní než svätí. Ak sa ľudia v miestnosti spýtate, či chcú byť dospelí, obnovení a žiť bez nedostatku, všetci hneď kričia áno! A ja odpoviem supeer! A pridám text z 1. kap. Jakubovho listu o skúškach, pokušeniach, utrpení... A na to všetci odpovedia nieee! Je to preto, lebo milujeme zaslúbenia, ale nemáme radi proces. Posvätenie je meniaci proces, a ak v ňom sme, sme premieňaní na Ježišov obraz.

Bol to vzácny čas v nahrávacom štúdiu. Jake Hamilton je Boží muž, ktorý nie je vytrhnutý z kontextu každodenného života a výzev, ktorým musíme čeliť všetci. Uplynulý CampFest bol veľkým pozbudením, a tak sa veľmi teším aj na ten tohtoročný: 2. – 5. augusta 2018. Verím, že sa na ňom opäť stretneme!

Pablo (red. skrátené)

Mocná pevnosť je náš Boh (1. časť)

Takýto nápis visí nad krbom v dome Grahamovcov. Ich domov ako aj ich životy boli zasvätené Bohu. Billy Graham a Ruth Bellová sa zoznámili na kresťanskej univerzite Wheaton College a po jej ukončení sa v roku 1943 zobrali. Billy pochádzal z farmárskej rodiny, Ruth bola dcérou lekárov – misiónárov, ktorí predtým pôsobili v Číne. Po svadbe sa Billy stal kazateľom v malom baptistickom zbore, kde do práce vložil toľko nadšenia, že to oživilo celý zbor, ktorý narástol z 35 ľudí na niekoľko stoviek. Billy dostal ponuku, aby prevzal rozhlasovú reláciu „Piesne v noci“.

O dva roky sa Billy spolu so spevákom Georgeom Beverlym Sheom modlia za Božie vedenie pre ďalšiu službu, pretože sú oslovení konať evanjelizačnú prácu medzi mladými. Billy nerád opúšťa zbor, ale postupne sa práca rozširuje a on so svojimi spolupracovníkmi cestuje do mnohých krajín sveta, napr. v roku 1952 do Kórey, kde práve zúri vojna, a do Japonska, neskôr do Indie atď. Káže aj v komunistických štátoch, stretáva sa s rôznymi vedúcimi činiteľmi. Využíva každú príležitosť, aby hovoril jednoduché posolstvo: Boh ťa má rád a Ježiš Kristus je jediná cesta k spaseniu. V roku 1982 navštevuje Prahu, Brno a Bratislavu. Veľmi jednoducho, ale horlivo káže evanjelium z Biblie, ktorú vždy drží v ruke. Je preňho autoritou.

Jeho rodičom by nikdy nenapadlo, ako si Boh použije ich syna. Billy bol síce výrečný, ale nebol študijný typ. Viac ho zaujímal basketbal. Keď mal 17 rokov, zúčastnil sa stanovnej evanjelizácie, kde ho viac zaujal spevokol ako kázeň, až kým kazateľ Mordecai Ham neukázal naňho prstom: „Aj ty si hriešnik.“ Billy si myslel, že mu o ňom povedala mama, pretože doma na farme často vystrájal a robil trom súrodencom zle. Slovo z Jána 3, 16 však na ňom pracuje a na druhý deň ide na výzvu dopredu a zasväcuje svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi

nielen on, ale aj jeho kamarát Grady Wilson.

Na biblickej škole nemá odvahu kázať, tak si kázeň skúša v lese na strome, kde hovorí aj výzvu. Vtedy počuje v sebe hlas: Raz bude veľa tých, ktorí budú reagovať a obrátiť sa.

Pastor John Minder videl obdarovanie svojho žiaka Billyho. Raz mu dal kázať namiesto seba. Billy na to pripravený nebol, dozvedel sa to až na bohoslužbe. Bolo to prvýkrát v jeho živote. Pamätal si svoje štyri kázne a všetky použil ☺. Keď však na záver urobil výzvu nasledovať Pána Ježiša, dopredu išlo veľa ľudí. Takto to jednoducho začalo. A čo bolo príčinou, že sa obracalo toľko ľudí? Billy hovoril tri veci: predovšetkým modlitby veriacich ľudí, pôsobenie Ducha Svätého a moc Božieho slova. O moci Božieho slova hovorí Graham pokorne: Niekedy som namáhavo dlhé hodiny pripravoval svoje kázne, doplňoval ilustráciami, osobnými skúsenosťami. Keď som nad Božím slovom rozmýšľal, prijal som nové veci, ktoré mi do srdca zaštepil sám Pán Boh. A Pán Boh tieto posolstvá potom aj požehnal, ale pochopil som, že ľudia nemôžu odolávať moci Božieho slova a že aj ten najväčší hriešnik musí kapitulovať. Preto som namiesto svojich ilustrácií vkladal do kázní citáty veršov alebo oddielov z Božieho slova.

*Dokončenie v ďalšom čísle.
pripr. Milena Belková*

Cliff Barrows, Billy Graham a George Bevilacqua (sólita a metodista) slúžili spolu viac ako 50 rokov na evanjelizačných kampaniach.

Billy Graham ovplyvnil mnohých metodistov

Evanjelista Billy Graham zomrel 21. februára 2018 vo svojom dome v Severnej Karolíne prirodzenou smrťou, ako to dosvedčila jeho rodina. Mal 99 rokov.

Biskup Bruce R. Ough si podobne ako mnohí ďalší metodisti spomína na to, aký bol Graham vplyvný, a to považuje za najdôležitejšie. Ough, ktorý je v súčasnosti prezidentom Rady biskupov Evanjelickej cirkvi metodistickej, mal vtedy 16 rokov a pracoval na farme svojho strýka v Severnej Dakote, keď sledoval „mládežnícky večer“ – Grahamovu televíziu evanjelizáciu.

„Žiadny hlas či zvesť neboli za posledného pol storočia silnejšie a vernejšie svojou jasnou zvesťou o Ježišovi,“ povedal kazateľ Eddie Fox, jeden z mnohých metodistov, ktorí poznali evanjelistu Billyho Grahama a ktorých sa dotkol svojou zvesťou. „Hovoril jednoduchým jazykom bežného človeka a zároveň bol ako doma v spoločnosti prezidentov a svetových lídrov.“ Fox, ktorý pred odchodom do dôchodku viedol Svetovú evanjelizáciu pre Svetovú metodistickú radu, 15 rokov slúžil ako bežný člen fakulty na evanjelizačných školách Billyho Grahama v 80. rokoch a neskôr. Cieľom týchto škôl bolo povzbudiť kazateľov evanjelizovať. Fox spomína: „Tieto školy boli naozaj ekumenické, pretože na nich študovali kazatelia zo 70 až 80 denominácií a z rôznych cirkevných komunít vrátane Katolíckej cirkvi. Keď Foxa zvolili, aby viedol evanjelizačné snaženie Svetovej metodistickej rady v roku 1989, jedným z prvých listov, ktorý dostal, bol od Grahama. „Písal, že vie, že to Boh si ma vyvolil na túto úlohu“ a že sa za mňa modlí. Bolo to veľmi povzbudivé.“

V priebehu dlhých rokov mnohí metodistickí kazatelia v celých Spojených štátoch i vo svete slúžili ako poradcovia počas Grahamových evanjelizačných ťažení. Tisíce metodistov hovoria o Grahamových ťaženíach, televíznych kázňach a knihách ako o bode obratu vo svojom živote. Aj v časoch rasovej neznášanlivosti a nepokojov Billy Graham vždy kázal zástupom ľudí, v ktorých boli zastúpené rôzne rasy. V posledných rokoch

rasovej segregácie na juhu Spojených štátov Graham vždy trval na tom, že na jeho evanjelizácie má prístup každý – bez ohľadu na farbu pleti.

Na začiatku Grahamovej služby ho všetci metodisti nepovažovali za takého otvoreného a pozývajúceho človeka bez rozdielu pre všetky kresťanské tradície. Niektorí kazatelia pocítili, že ak sa chceli stať poradcami na Grahamovej evanjelizácii, museli prejsť akýmsi testom rýdzosti. Iní zasa mali pocit, že Graham sa vyhýba téme sociálnej nespravodlivosti. Avšak ako podotýka kazateľ Bruce Robbins, ktorý bol 12 rokov členom Metodistickej komisie pre kresťanskú jednotu a medzináboženské záujmy: „Billy Graham v priebehu rokov vzrástol v múdrosti a štedrosti. Tá štedrosť sa prejavovala v jeho prijatí a zmierení s ľuďmi, o ktorých by na začiatku svojej kariéry neuvažoval.“

Graham sa v Bielom dome stretol s jednáťmi americkými prezidentmi. Na otvorení Grahamovej knižnice sa v Charlotte, v Severnej Karolíne, v roku 2007 zúčastnili traja bývalí americkí prezidenti: Bill Clinton, George H. W. Bush a Jimmy Carter. Prezident Barack Obama navštívil Billa Grahama 25. apríla 2010 u neho doma v Montreale v Severnej Karolíne.

Za mnohých metodistov, ktorých ovplyvnil, vyberáme z Facebooku jedno vyznanie:

„Sledoval som ho v televízii a počúval jeho kázne v rádiu. Dokonca som mal možnosť zúčastniť sa osobne niekoľkých jeho evanjelizácií, kde toľkí prijali Ježiša ako svojho Spasiteľa. Vzdelával nás v Biblii, povzbudzoval vo viere, ponúkal nám nádej a ukazoval, čo naozaj znamená LÁSKA k druhým. Tak sa teším, keď sa s ním opäť stretneme v nebi!“

*z angl. preložila Lenka Procházková,
zdroj: www.unc.org*

Čo si púšťam do života?

Svet nám ponúka toľko možností, toľko spôsobov na sebayjadrenie a nájdenie seba samého... Motivačné knihy, filozofické knihy, príbehy mužov a žien, ktorí našli zmysel života. Kto sa v tom má vyznať?! Kto mi dá odpovede, ktoré tak nevyhnutne potrebujem pre život?

Občas, keď je deň príliš dlhý a ja sa len tak poneviera po internetových stránkach, na ktorých sa uverejňujú recenzie z oblasti literatúry, všimam si, aký veľký je hlad po Bohu. Ľudia túžia po Jeho láske. Vyčítajú Mu zlo, obviňujú Ho zo svetových katastrof a pýtajú sa, prečo musia umierať nevinné deti. No napriek tomu po Ňom túžia. Priam bytostne kričia po Božom dotyku. Nepriznajú to, no v hĺbke srdca dúfajú, že sa stane zázrak a Boh im odpovie. Ľudstvo prahne po nadprirodzene. Ale nie všetko, čo sa vydáva za Božie, Božím aj naozaj je.

Nedávno som si vyberala novú knihu na čítanie. Ako milovník písaného slova sa často utiekam do sveta knižných hrdinov. Vybrala som si romantický príbeh, v ktorom sa minulosť prelínala s prítomnosťou. Titul som si vložila do imaginárneho košíka a chystala sa zaň zaplatiť. Čosi ma však stále nútilo prehodnocovať, či som si predsa len vybrala správne.

Prezrela som si teda titul ešte raz a všimla som si, že za názvom je podnadpis: Vôňa minulých životov. Priznávam, na malý moment som naozaj uvažovala o tom, že si knihu kúpim i napriek práve odhalenému zdroju nepokoja, ktorý mi našepkával, aby som kúpu premyslela. „Veď je to len kniha,“ počula som prenikavý hlas v mojej hlave. Vzápätí som si však uvedomila, že ak si knihu kúpim, vedome si do srdca pustím myšlienky nepochádzajúce od Boha. Napokon som knihu z košíka odstránila a rozhodla som sa, že budem nasledovať Ježiša.

Vždy, keď som počula kázne na tému rozoznávania duchov, podceňovala som dôležitosť tohto daru. Boh mi však ukázal, že nemôžem sedieť na dvoch stoličkách. Nemôžem slúžiť Bohu i svetu. Nemôžem chcieť žiť s Pánom a pritom si nechávať myseľ zasypávať svetskými posolstvami idúcimi proti Bohu. Preto je nutné zamýšľať sa nad tým, čomu dávam svoj čas. Čo si púšťam do života? Nezrádzam tým, čo čítam, čo pozerám, čo počúvam, môjho Tvorcu a Darcu spásy? Je len na každom z nás, pre koho/čo sa rozhodne. Sú však len dve cesty. Len dve brány. A len jeden je Boh.

Mišel Mihoková

Cirkev ako škola

Zhromaždenie je niekedy pripodobňované nemocnici, lebo cirkev má byť uzdravujúcim spoločenstvom. Inokedy zase armáde, lebo má bojovať za dobré veci. Iný raz škole, kde sa učíme nové veci. Počas svedectiev, ktoré zazneli na bohoslužbách pred mojou kázňou, som rozmýšľal nad tým, čo dám do zbierky, keďže to, čo som chcel dať, som zaplatil policajtovi za rýchlu jazdu. Mal som ešte jednu bankovku, ale to bola suma, akú som dať nechcel ☺. Vo svedectvách pred mojou kázňou otec spomenul pieseň: „Všetko Tebe dám...“ – A vtedy akoby som počul Pánovu otázku: „Policajtovi dáš ochotne, a mne nedáš?!“ (Pokutu som totiž zaplatil ochotne, lebo som čakal vyššiu sumu.) Hneď som sa rozhodol, že dám. Pýtam sa ľudí v zhromaždení, či aj oni niečo podobné prežívajú, či sa aj dnes učia v tejto Pánovej škole. Niektorí súhlasne prikyvujú. Zdá sa mi ale, že len tí v predných laviciach. Preto spomínam na to, ako som bol dosť zlým žiakom na gymnáziu, kým ma nepresadili do prvej lavice. Potom som mal len jednotky a dvojky, a to aj na maturitách, ale predtým aj štvorky. Myslím si, že ani ľudia v zhromaždení by nebolo zlé občas popresádzať ☺.

Luboš Tagaj

Vďačnosť za stretnutie sestier v Trnave

V januári 2018 sme mali stretnutie z dvoch zborov. Sestra Anka, vedúca práce sestier v Trnave, prečítala Pravidlá kresťanského života (Rim 12, 9 – 21). Počuli sme, čo sa deje, keď odpúšťame, a aké zmeny vie spôsobiť láska. Anka hovorila, že povedala Bohu, že chce viac svedčiť – a On jej to splnil. V jeden deň svedčila o Pánovi Ježišovi jednému pánovi, potom mamičke, ktorá žije sama so 4 deťmi. Tej odniesla aj potraviny. Nakoniec vysvetľovala mladým, ktorí počúvali techno hudbu, jej nebezpečenstvá. Pri hudbe sme zostali a hovorili, aké krásne je oslavovať Boha spevom a hudbou. Reginka si spomenula na tri dievčatá, ktoré spievali v modlitebni na Panenskej ulici v Bratislave, keď tam ona prvýkrát prišla. Všetky tri jej pripadali ako anjeli. Ďakovala, že mohla uveriť v Pána Ježiša. Počuli sme aj o úžasných knihách Kristíny Royovej. Hovorili sme si tiež osobné veci a prosili Pána Ježiša o Jeho dotyk u ľudí, ktorých sa to týkalo. Jedna sestra ťažko znáša, že je jediná veriaca vo svojej rodine. Modlili sme sa za to a aj za sestru Anku z Trenčína (prekladateľku kníh Hrdinovia viery), ktorá pre úraz nemohla prísť. Ona aj iné sestry, ktoré nemohli prísť, sa tešia na ďalšie stretnutie. Okrem duchovného obohatenia sme mali aj plný stôl rôznych dobrôt. Vďaka Bohu za tento požehnaný spoločný čas!

Milena Belková

Oznam o krste

Vodný krst sa uskutoční v sobotu 7. 4. 2018 o 17.00 hod. v modlitebni BJB v Bernolákove.

Viac informácií o krste a o stretnutiach ohľadne prípravky možno získať od brata Luboša Tagaja (e-mail: trnava@umc.sk).

Volám sa Milena Belková, mám 48 rokov a 20-ročnú dcéru Miriam.

Odkiaľ pochádzate, z akej rodiny?

Pochádzam z jednoduchej veriacej rodiny. Otec bol robotník (dlaždič) a mama detská sestra. Mám dvoch súrodencov; staršieho brata Luboša a mladšieho Miška. Rodičia nikdy medzi nami nerobili rozdiely. Majú nás rovnako radi a takisto aj svojich päť vnúcat.

Ako vás ovplyvnili vaši rodičia?

Od malička nám mama vstúpovala najmä dve veci: neklať (lebo ona sa všetko dozvie a má aj vzadu oči! ☺) a nikoho nevysmievať! Nesmiať sa ani z opitých ľudí či z postihnutých. Znamenalo to vážiť si aj učiteľku, aj keď sa mi mohlo zdať, že nie vždy má pravdu. Od mamy som sa naučila mať rada knihy a od otca som zdedila radosť zo spevu a zo služby. Otec je veľmi obetavý a záleží mu na druhých a najviac na zhromaždení. Náš dom bol otvorený pre nácviky začínajúcej kapely, pre modlitby mládeže, ale aj pre rôznych hostí. Ovplyvnilo ma aj to, že nám rodičia venovali čas, veľa sa s nami hrávali, spievali, brávali nás na výlety, ale nielen nás, aj iné deti. Naučili sme sa, že život je pekný, keď ho nežijeme len pre seba.

Čím ste chceli byť, keď ste boli malá?

Najskôr zmrzlinárkou, neskôr učiteľkou v škole. Potom som chcela pracovať niekde, kde bu-

dem mať točiacu stoličku a pečiatky. Toto sa mi splnilo v obidvoch doterajších zamestnaniach: na matrike a aj v ústredí ECM.

Vyvedli ste niečo v škole alebo s kamarátmi? Budova základnej školy bola oproti pošty. Cez veľkú prestávku som niekedy so spolužiačkou vbehla do telefónnej búdky, vytočila náhodné číslo a povedala krátku vetu, napr. Horí vám dom! – a zložila slúchadlo. Na strednej škole som podporila útek z telesnej výchovy, keď po nás do triedy neprichádzala profesorka. Bola to posledná hodina a ja som telesnú nemala rada!

Ako dlho pracujete v ECM?

Už dosť dlho, od roku 2000. Mala som rôznu náplň práce. Teraz je „ustálená“ v troch oblastiach: sekretárske práce, redakčná práca v Ohnisku a Diakonia.

Čo je na vašej práci najkrajšie a čo najťažšie?

Povzbudí ma radosť ľudí z Ohniska. Jedna sestra povedala, že na Ohnisko čaká viac ako na dôchodok. Potešila ma aj reakcia ľudí darovať 2 % z dane na službu Diakonie. Niektoré oblasti práce v kancelárii nie sú veľmi viditeľné, ale dobre mi padne milý či veselý mail a ochota kolegov pomôcť na celocirkevných akciách. Ťažké je niekedy cestovanie do práce.

Čo sa vám páči v ECM?/Čo by ste rada zmenili?

Páči sa mi, že máme partnerské zbory, že sme veľká Božia rodina, v ktorej je Eddie Fox, Dick Arnold a ďalší obetaví nadšenci. Páčia sa mi tiež poklady, ktoré máme v knihách o Wesleyovcoch: John – svedok Božej moci, Charles – spevák metodizmu, Zuzana – Božia služobníčka a ďalšie – a to by som rada zmenila; aby ich mal každý člen doma a bol povzbudený nielen vo svojom živote, ale aj v službe a pre našu cirkev. A prialo by som si, aby sa znovu konali festivaly viery ECM.

Ako ste sa obrátili ku Kristovi?

V jednu stredu v marci 1982 na biblickej hodine

hovorili dvaja mladí bratia o zmene vo svojom živote, o obrátení sa k Ježišovi a naplnení Duchom Svätým. Ich tvár žiarila. Po tejto zmene som zatúžila aj ja. Spoznala som, že som hriešna a že potrebujem Záchrancu. Boh tak miloval svet, že dal svojho Syna Ježiša aj za mňa, aby som nezahynula, ale mala večný život.

Niečo výnimočné, čo ste prežili s Bohom?

Veľa zázrakov, vypočutých modlitieb a vzácných chvíľ s veriacimi ľuďmi. Keď sa narodila Miriam, museli ju 5 minút oživovať. Neterka Sofia sa narodila len 900-gramová. Obidve sú vďaka Bohu zdravé. Výnimočný bol čas duchovného prebudenia našej mládeže. Tu musím spomenúť duchovných rodičov v Sládkovičove, ktorí sa o obrátenú mládež asi rok skoro denne starali. Vďaka som aj za naše zhromaždenie, v ktorom sa veľa spievalo z viacerých spevníkov. Mnohé krásne piesne sú pre mňa vzácnym pokladom. Nezabudnuteľné bolo, keď sme na Štedrý deň spievali na väzenskom dvore a na druhý deň nám niektorí väzni povedali, že to boli ich najkrajšie Vianoce.

Máte obľúbenú knihu, ktorá vás vie povzbudiť v službe?

Setkání v Jeruzaléme od Dereka Princa je silný príbeh Lýdie, ktorá uverí, nechá povolanie učiteľky v Dánsku a odíde do neznámej krajiny. Potom sú knihy, ktoré vás zmenia, a pritom sú aj humorné, to je D. L. Moody: Odvážny zvestovateľ a Lid, zvaný metodista – krátke veselé príbehy. Rada otváram aj Denník Johna Wesleyho.

Ktorá je vaša obľúbená biblická postava?

Mám ich viac: zajaté dievčatko u Námána Sýrskeho, Ester, Nehemáš, Debora, stotník s veľkou vierou, Jozef z Arimatie.

Ako trávite voľný čas?

Rada sa bicyklujem, čítam, zapisujem si pekné myšlienky a veselé výroky. Voľný čas trávim aj s neterami Emmkou a Sofinkou. Niekedy trhám v záhrade burinu, to ma celkom začalo baviť. ☺

Ktoré najzaujímavejšie miesto ste navštívili?

Malé černošské zhromaždenie a náš partnerský zbor v meste Cincinnati. Páči sa mi tiež Pitva-roš, jednoduchá dedina v Maďarsku – rodisko mojich rodičov. Veľmi rada chodím aj do Račkovej doliny, tam je krásna príroda.

Kam by ste chceli cestovať?

Do Epworthu – rodiska Johna Wesleyho a najnovšie do knižnice Billyho Grahama.

Obľúbené jedlo?

Kurací rezeň a zemiakové pyré, šúľance, cestoviny.

Čo vás vie najviac nahnevať?

Necitlivé správanie, nespravodlivosť, lakomstvo. Tiež keď rodičia nechcú zobrať malé dieťa na ruky, ktoré nevládze ísť, a nechajú ho dlho plakať. Hnevá ma aj neprispôsobivá (rýchla) jazda vodičov v uzavretej obci.

Z čoho máte radosť? Čo vás v poslednom čase potešilo?

Nedávno sme mohli navštíviť v Maďarsku 94-ročnú krstnú mamu mojej mamy. Bol to krásny deň. Pred pár dňami som navštívila 91-ročného otcovho brata, ten býva blízko. Starší ľudia sú veľmi vzácní a múdri, rada s nimi trávim čas. Preto mám priateľky aj v Domo-ve sociálnych služieb v Šintave. Radosť mám aj z toho, že Miriam má za sebou prvý semester na vysokej škole.

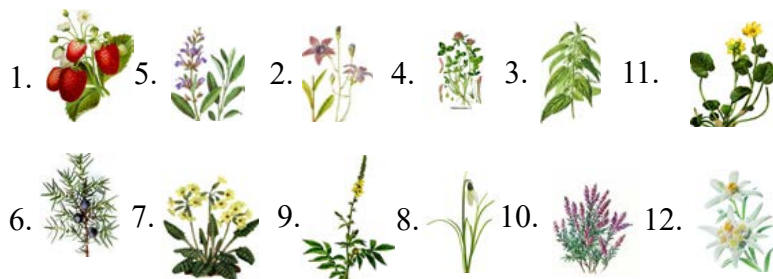
Čo by ste rada odkázali našim čitateľom?

Zvykneme si priať požehnaný rok alebo požehnaný deň. Ja nám ešte k tomu prajem, aby sme boli požehnaní pre iných.

Milé deti,

blížia sa sviatky víťazstva a radosti. NIEKTO pred viac ako 2000 rokmi prišiel na túto zem, aby nás zachránil z moci zla a hriechu.

Svojím osobným rozhodnutím môžeme v plnosti prežiť Jeho nesmiernu LÁSKU, byť šťastní a slobodní. Pri lúštení nájdeš Jeho meno.

ÚLOHA:

Skús rozpoznať rastlinky, ktoré určite nájdeš v lese.

V riadkoch pod rímskymi číslicami sa nachádza znenie tajničky.

1.	I.						
2.						II.	
3.						III.	
4.						IV.	
5.	V.						
6.						VI.	
7.						VII.	
8.						VIII.	
9.						IX.	
10.						X.	
11.						XI.	
12.						XII.	

Autor: RINGO	rameno (nem.)	1	mužské meno (8. 8.)	moja osoba	Potom ich začal učiť, že Syn človeka musí mnoho trpieť. Zavrhnú ho starší, veľkňazi i zákonníci, zabijú (tajnička).					
pozdrav mladých										
ranná vlaha					Pomôcky: Veles yva	Ihre Hochheit	opica, gibbon bieloruký	anódy (čes.)	2	Amatérska atletická asociácia
olejnatá rastlina				meno herečky Nowak	okresné mesto na Považí					
Pomôcky: Arm Kryl	harmónia anglický valčík (hovor.)				stredoveké združenie kupcov lepšie (čes.)					
dôveroval						vojenská jednotka klan				
Antonov (skr.)			mier (čes.) český pesničkár				ruský súhlas vápencová oblasť			poľná rastlina, iva (čes.)
lesklý náter				pona- učenia veľ. taneč. zábava						
znes					doktor (skr.) nástroj na brúsenie kosy			elektrón- volt rotný (skr.)		
Pomôcky: Kim hansa	rozrývalo nie dnu					neprízvuč- ná časť stopy (metr.)				
staro- slovanský boh stád						jestvujem kysličník hlinatý (vz.)				prsia, hrud' (čes.)
obrný transportér			Slov. liga v Amerike symbol Slovanov				pichliač jemné častky hmoty			
egyptský veľtok				alpský škriatok spletaním spájal				tam		
Pomôcky: Alo arza	zriedkavý jav lesná správa				plúž solmizačná slabika			výrobné družstvo zvrtné zámeno		
spájal lepom						Asýr (čes.)				
zvesila (kniž.)						chechot				

Pod'akovanie

Za dary na Ohnisko (december 2017 – február 2018) vyjadrujeme vďaku týmto ľuďom a zborom:

Márii Dostálovej zo Skleného,
Luběne Hroncovej z Bratislavy,
nemenovaným darcom z Trnavy,
nemenovaným darcom zo Sereďe,
zboru Bratislava-Staré Mesto (70 eur),
zboru Bratislava-Petržalka (45 eur),
zboru Gerlachov (60 eur).

Spolu 325 eur.

Ďakujeme všetkým, ktorí nezabúdajú na toto naše spoločné dielo.

Blahoželáme

V marci sa dožíva krásneho veku 90 rokov naša sestra **Anna Palajová** zo zboru Jenkovce. Milá naša sestra Anna, prajeme Vám k Vášmu sviatku veľa pokoja a Božieho požehnania. Nech Vás Hospodinova pravica chráni a dáva Vám silu do ďalších dní v nádeji, ktorú máte v Pánovi Ježišovi.

V marci oslaví 75 rokov náš brat **Pavel Polák** zo zboru Bratislava-Staré Mesto. Našmu bratovi Pavlovi prajeme Božiu priazeň, pokoj a zdravie. Nech Vám Pán Ježiš dáva radosť a silu kráčať vo viere v Jeho zaslúbenia.

V apríli bude mať náš brat **Michal Tagaj** zo zboru Sereď z Božej milosti 80 rokov. Milý náš brat Michal, prajeme Vám veľa Božieho požehnania, radosti, zdravia a sily. Nech Vaše svedectvo viery povzbudzuje ešte mnohých ľudí. Rozdávajte aj naďalej Pánovu lásku, ktorú máte v srdci, všetkým vôkol seba.

Blahoželanía pripravila Štefánia Sklenarová.

Kalendár ECM

Bratislava: 22. – 23. 5. 2018
Stretnutie superintendentov

Bratislava: 25. – 27. 5. 2018
Výročná konferencia

22. 6. 2018

Oblasťná konferencia (miesto zatiaľ neurčené)

Račkova dolina: 29. 6. – 3. 7. 2018
Letný pobyt stanovákov

Diakonia ECM sa uchádza o Vašu priazeň

Aj tento rok môžete darovať **2 % z dane**. Nič Vás to nebude stáť, len využivate svoje zákonné právo dať 2 % zaregistrovaným subjektom. U nás je to DIAKONIA ECM.

Názov organizácie: Diakonia ECM
Sídlo: Panenská 10, 81103 Bratislava
Právna forma: Účelové zariadenie cirkvi a náboženskej spoločnosti
IČO: 30858798

Ďakujeme, že spolu s Vašou podporou budeme môcť viac pomáhať núdznym a šíriť Ježišovu lásku!

Vydáva: Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava
Tel./fax: 02/5441 4468
Email: ustredie@umc.sk
www.umc.sk – tu sa nachádza Ohnisko
v elektronickej podobe.

ISSN 1339-2956
Mesačník Ohnisko vychádza šesťkrát v roku.
Náklady na jedno číslo sú 0,90 eur + poštovné.
Prispieť môžete na č. ú.:
SK821111000006611690036,
VS: 9172 alebo poštovou poukázkou.

Redakčná rada:
Milena BELKOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Luboš TAGAJ
Spolupracovníčka: Mariana KUŠIAKOVÁ